

РЕШЕНИЕ

№ 27309

гр. София, 07.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 02.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **2676**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния
кодекс /АПК/

Образувано е след връщане на делото от Върховният административен съд (ВАС) за ново
разглеждане с решение № 1950/19.02.2026 г. по адм.дело № 6714/2025 г. по описа на ВАС.

Първоинстанционното производство е образувано, респ. настоящото ново разглеждане е с
предмет – жалба на Я. А. А., [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв.И. В. – П., срещу Заповед
за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 94/07.01.2024 г. на
мл.автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел "Пътна полиция" - СДВР, с която на Я. А. А. е
приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. б) от ЗДвП – временно
отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, за
нарушение на чл. 5, ал.3, т.1, пр.2 от ЗДвП.

В жалбата се релевират доводи, че оспорената ПАМ е издадена в нарушение на материалните и
процесуални правни норми, както и в противоречие с принципа за съразмерност.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.И. В. – П., която поддържа жалбата и
моли да бъде съобразена химикотоксикологична (токсикохимична) експертиза, представена в
производството пред ВАС. Претендира разноси по списък.

Ответникът - младши автоконтрольор, 01 група, 01 сектор, ОПП - СДВР, се представлява от юрк.
П., който моли съда да отхвърли жалбата и претендира разноси за юрисконсултско
възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

СГП - редовно призована не изпраща представител и не изразява становище по спора.

Административен съд – София град, Трето отделение, 57-ми състав, като обсъди доводите на

страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 07.01.2024 г., след извършена полицейска проверка, срещу Я. А. А. е съставен АУАН № 1107995 за извършено нарушение на чл. 5, ал. 3, т.1, пр. 2 ЗДвП – „управление на ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози“, като му е отнето СУМПС, СРМПС, лична карта и 2 бр. регистрационни табели с номер С.. В хода на проверката на жалбоподателя е направена проба за употреба на наркотични вещества или техните аналози с Д. тест 5000, номер ARJF 0040, при която уредът отчетел положителен резултат за бензодиазепини. На жалбоподателя е издаден талон за медицинско изследване номер 0174456 и същият е откаран до ВМА за даване на кръвна проба. С оглед съставения АУАН, като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР е издал процесната Заповед № 94/07.01.2024 г, с която на Я. А. А. е наложена ПАМ временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В производството за отмяна на влязло в сила решение пред ВАС е представена и приета по настоящото дело съдебна химикотоксикологична (токсикохимична) експертиза № И-8496 от 19.09.2024 год., изготвена от специалисти в специализирана Химикотоксикологична лаборатория към ВМА. Съгласно експертизата, в представените за изследване проба от кръв и урина, взета от лицето Я. А. на 07.01.2024г. не се установява наличие на алкохол и наркотични вещества.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. „а“ се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на младши контрольора при ОПП - СДВР по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г., издадена от министъра на вътрешните работи, Заповед № 8513з-6400 от 07.07.2023 г., издадена от директора на СДВР и Заповед № 513з-4803 от 30.05.2023 г. на директора на СДВР, от които е видно, че към датата на издаване на обжалваната заповед за ПАМ нейният издател заема длъжността „младши автоконтрольор“ в 01 група, 01 сектор на ОПП – СДВР. С оглед приетите по делото писмени документи относно вменените правомощия на Г. П. и заеманата от него длъжност в системата на МВР, съдът прави извод, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Административният акт е в необходимата писмена форма и е фактически и правно мотивиран съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

Не се констатира съществени нарушения на административно производствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

Съдът обаче намира, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон и в противоречие с целта на закона.

Правното основание на процесната принудителна административна мярка е чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. Според посочената разпоредба, временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или

след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химикотоксикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химикотоксикологично лабораторно изследване- до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи; Относимата към разглеждания случай хипотеза е свързана с управлението на МПС след употреба на наркотична вещества.

Редът, по който се установява употребата на наркотични вещества или техни аналози, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Според чл. 3, ал. 1 от Наредбата при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози– с тест. Съгласно чл. 3а от Наредбата установяването на употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва с медицинско и химикотоксикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2 лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3 физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест. Съгласно чл. 23, ал. 1 от Наредбата при химикотоксикологичното лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози се анализират предоставените проби урина и кръв. Употребата се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба. При липса на проба урина изследването се извършва само с пробата кръв. Значението на резултатите от химикотоксикологичното лабораторно изследване е подчертано с разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1/19.07.2017 г., предвиждаща, че именно резултатът от това изследване е определящ по отношение на констатацията за употреба на наркотични вещества.

В процесния казус не се спори, че при извършена проверка на място, водачът е бил тестван за употреба на наркотични вещества, като е бил отчетен положителен резултат за употреба на „Бензодиазепини“. Видно и от отразеното в докладната записка на полицейския служител Д. Л. жалбоподателят е бил откаран до ВМА за даване на кръвна проба за медицинско изследване в Химикотоксикологична лаборатория към ВМА - С.. Лабораторното изследване е извършено на 03-05.09.2024 г., експертното заключение по което е изготвено на 09.09.2024 г. Същото е представено и прието като доказателство по делото. Според заключението на вещите лица инж.-химик В. Д. и гл.ас.д-р И. И. (съдебен токсиколог) от извършените изследвания на предоставените биологични проби от лицето Я. А. А. не е установено наличие на алкохол и наркотични вещества. Отражено е, че идентифицираните в пробата урина лекарствени вещества не са класифицирани като наркотични съгласно Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични към ЗКНВП и нямат съдебно-токсикологично значение.

В случая изготвената в лабораторията на ВМА химикотоксикологичната експертиза опровергава стойностите на техническото средство и по категоричен начин- установява, че в деня на полицейската проверка жалбоподателят не е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози. В тежест на органа, издал оспорения акт е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение, за преустановяването на което е издадена процесната ПАМ. В конкретния случай това не е сторено, а правомерността на упражнената компетентност пряко се опровергава посредством проведеното медицинско изследване.

Предвид изложеното, жалбата се явява основателна и оспорената заповед следва да бъде отменена

като незаконосъобразна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право на разноски в претендирания със списъка по чл. 80 ГПК и доказан размер от 1095,68 евро, от които 5,11 евро за ДТ, 0,51 евро банкова такса, 460,16 евро заплатен в брой адвокатски хонорар в производството по адм. д. № 1042/2024г. по описа на АССГ, 15,34 евро за ДТ по д.№ 6714/2025г. по описа на ВАС, 2,56 евро такса за съдебно удостоверение и 612 евро адвокатски хонорар в производството по адм. д. № 6714/2025г. по описа на ВАС. Неоснователно е бланкетно направеното от ответника възражение за прекомерност, т.к. уговореното от страните възнаграждение за процесуално представителство и защита сумарно не надвишава минималния размер, посочен в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. С оглед тълкуването на Съда на ЕС по дело С-438/22 настоящият съдебен състав съобразява не само фактическата и правна сложност на спора, но и обема на извършените представителни действия, включително участието в съдебно заседание по настоящето производство, за което няма самостоятелно претендиран хонорар.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, Трето отделение, 57 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Я. А. А., [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв.И. В. – П., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №94/07.01.2024 г. на мл.автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел "Пътна полиция" - СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Я. А. А., [ЕГН] разноски по делото в общ размер на 1095,68 /хиляда деветдесет и пет евро и шестдесет и осем евроцента/ евро.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.